

فروتنی

فروتنی

اهمیت فروتنی در آن است که این خصلت ریشه در ذات و شخصیت خود خدا دارد.

مزمور ۱۱۳: ۵-۶ بر این نکته تأکید می‌ورزد که خداوند با وجود جلال و تعالی خود با تواضع بر آفرینش خویش توجه دارد. خصلت فروتنی در سراسر عهدعتیق ستوده شده است (امثال ۳۳: ۱۵ و ۱۲: ۱۸) و برکات الهی غالباً بر اشخاصی جاری می‌شود که از این خصیصه بهره برده‌اند (اعداد ۳: ۱۲). از سوی دیگر، تکبر همواره در کلام خدا نکوهیده شده است، برای نمونه بلشصر (دانیال ۲۲: ۵) از تجربه تکبرآمیز نبوکدنصر عبرت نگرفت و از این رو به‌علت غرور خود از سوی دانیال سرزنش شد. در واقع فروتنی یکی از ملاک‌های مهم قضاوت پادشاهان و دولت‌مردان در پیشگاه خداست.

واژه فروتنی در زبان عبری ارتباط نزدیکی با مفهوم رنج و محنت دارد. مراد از رنج و محنت، سختی‌ها و مصائب است که ثمره آنها روحیه متواضع و قلبی پذیرای خداست. انجیل متی ۱۲:۲۳ به روشنی نتایج فروتنی و غرور را آشکار می‌سازد. آری، آن هنگام که در برابر خدا خم شویم، او ما را سرافراز خواهد ساخت. پولس رسول نیز در رساله فیلیپیان ۱۲:۴ از تجربه دشواری سخن می‌گوید، اما او با پذیرش شرایط خود، مجال بروز و رشد خصلت فروتنی را در خود می‌دهد. به واقع پولس از نمونه فروتنانه خداوند خود مسیح تبعیت کرد (فیلیپیان ۸:۲)؛ خداوندی که امتیازات الهی خود را به‌کناری نهاد و خود را پیوسته فروتن می‌ساخت و به‌همین سبب به جلالی فوق از همه نام‌ها دست یافت.

ذکر این نکته را ضروری می‌دانیم که متأسفانه فروتنی همچون خصایل دیگر الهی قابل جعل است. در واقع نمایش فروتنی و یا به‌عبارت دیگر فروتنی کاذب با مفهوم کتاب مقدسی آن تفاوت بنیادی دارد. فروتنی با خوار کردن خویش و همچنین خودآزاری نیز متفاوت است (کولسیان ۱۸:۲ و ۲۳). در ایام عهد جدید، در شهر کولسی معلمانی بسر می‌بردند که ریاضت بدنی (مرتااض‌گری) را با فروتنی یکی می‌دانستند، اما در عین حال خود را اشخاصی بسیار مهم و برجسته جلوه می‌دادند. پولس رسول چنین رویکردهایی را خلاف مفهوم واقعی فروتنی قلمداد می‌کند و در کولسیان ۱۲:۳ ایمانداران را تشویق به تواضعی اصیل می‌کند.